

marta fartelová
**život na
pôžičku**

MOTÝL

marta fartelová

**život na
pôžičku**

Copyright © Marta Fartelová 2014
Design © Motýl design 2014
Cover photo © Martinina/Fotky&foto.sk
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2014

ISBN: 978-80-8164-024-7

marta fartelová
život na
pôžičku

VYDAVATELSTVO MOTÝČ

MICHAELA

1. kapitola

Pohybujem sa po kuchyni ospalými, trochu neistými krokmi. Za zastretými závesmi je ešte tma, no ja už zalievam horúcou vodou čajové vrecúška, ktoré som pred chvíľou hodila do džbánu z varného skla, a na chlieb natieram tenkú vrstvu masla. Dominika nenávidí, keď je maslo nahrubo, a Miško pre istotu nenávidí maslo úplne. Z chladničky vyberiem tavený syr a pomalým pohybom ho natieram na jeden z krajcov. Zazívam a v duchu zanádam na zimné ráno. Od malička nenávidím ranné vstávanie a zimné rána, keď je za oknami ešte tma, sú najhoršie. Strasia ma a pod tenkou nočnou košelou mi nabehne husia koža. Čo by som len dala za to, keby som mohla ešte vliezť pod teplú perinu a aspoň polhodinku si zdriemnuť. Pri pohľade na veľké kuchynské hodiny, ktoré máme zavesené nad dverami, však musím tento nápad zavrhnúť, pretože je najvyšší čas zobudiť manžela a deti. Postupne vchádzam do detských izieb a spálne a nežne sa im prihovám.

Manžel využije moju blízkosť a bleskurýchlo mi vklzne pod nočnú košelu a pohladká ma po nahom stehne. „Nejdeš ešte nachvíľku ku mne?“ prihovára sa mi roztúžene.

Rýchlo sa vykrútim z jeho dosahu, mám v tom predsa len dlhoročnú prax. „O tridsať minút musíme vypadnúť z domu,“ vzdychnem otrávene. Na ranný sex nemám ani

pomyslenie. Keby sme sa nemuseli ponáhľať do práce, nedala by som sa dvakrát prehovárať a rada by som vklzla pod manželovu perinu a nechala si zohriať studené nohy jeho rozspaným telom. Ale už teraz je mi jasné, že pravdepodobne zase neodídeme načas a miesto rannej túžby pocítim silnú žalúdočnú nevozitu. „Tak rýchlo vylez z postele a pomôž mi zobudiť decká,“ prikážem mu trochu podráždene a vyjdem zo spálne.

Najprv vojdem do Miškovej izby, pretože pri jeho budení neočakávam žiadne problémy.

„Dobré ráno, mami,“ pozdraví ma môj syn a pridá široký úsmev.

„Dobré, zlatičko,“ odzdravím. Obdivujem synovu dobrú náladu tesne po prebudení. Od malička vstáva bez problémov a s úsmevom na tvári. Po mne tento vzácny dar nezdedil. Väčšinu rán bývam namrzená a nekomunikatívna. „Raňajky máš na stole,“ dodám a pohľadkám ho po strapatých vlasoch. Má ich husté, zdravé a nepoddajné, farby dozretej pšenice. Hoci sa Miško nezaujíma o svoj výzor, nepotrpiť si na oblečenie a okolo zrkadla prechádza s úplnou ľahostajnosťou, všetkým je už teraz jasné, že raz z neho vyrastie veľmi príťažlivý muž. Už teraz je vysoký a štíhly, hoci ruky a nohy má neprimerane dlhé, chudé a nemotorné. Črty jeho tváre sú súmerné a široký dobromyseľný úsmev plný belostných rovných zubov mu dodáva priateľský vzhľad. Najvýraznejšie na jeho tvári sú belasé oči pod tmavým obočím, ktorého výrazný oblúk mu dodáva začudovaný výraz.

„To nie je fér!“ hnevá sa jeho o dva roky staršia sestra Dominika. „Je chalan. Načo je mu také obočie a mihalnice?!“ neprestáva mu závidieť. Jeho dlhé riasy dodávajú očiam nežný, trochu dievčenský výraz. „Ja mám len také prasacie

štetinky, ani mi nejdú poriadne namaľovať,“ zlostne dodáva a pozerá na brata spod hrubého rovného obočia, ktoré si prácne vytrháva a upravuje.

„Dominika, prestaň! Si pekné dievča,“ ubezpečujem ju ako dobrá a milujúca mama, a myslím to naozaj úprimne. Aj napriek tomu, že mi je jasné, že každá matka vidí svoje deti vždy pekné, si myslím, že moja dcéra je skutočne pekné dievča. Hoci nedorástla do túžobných 170 centimetrov a jej proporcie sú plnšie ako u súčasných anorektických modeliek, jej postava sa začína formovať do veľmi príťažlivých tvarov. Dominika si to, samozrejme, vo svojich komplikovaných pätnástich rokoch neuvedomuje. Celú rodinu unavujú jej neprestajné ponosy, aký veľký má zadok a aké neforemné stehná. Čakám, kedy si vezme na pomoc lupu a začne si s jej pomocou hľadať príznaky pomarančovej kôry a iných nedokonalostí, na ktoré by potom mohla upriamiť nielen svoj pohľad, ale tiež pohľad všetkých, ktorí sú ešte ochotní počúvať. Má husté a pevné orieškovohnedé vlasy a svetlohnedé oči. Ona, samozrejme, používa iné pomenovanie pre korunu svojej krásy – hnusné, odporné, neforemné drôty nechutnej a neurčitej farby a odo mňa zvyčajne očakáva, že jej tvrdenia budem vyvracať. Nie vždy mám na to chuť, silu a trpezlivosť. Zvyčajne sa však predsa len premôžem, zaborím jej prsty do vlasov a karhavo poviem:

„Miláčik, máš krásne husté vlasy a farba je oriešková.“

„Mami, ty ma chceš len upokojiť,“ odvrkne s nenapodobiteľným prízvukom adolescentky na vrchole tohto ťažkého obdobia, keď si nielen ona, ale aj všetci okolo myslia, že už viac nie je možné znieť.

„Zlatičko, krivdiš mi,“ prihováram sa jej trpezlivým hlasom. „Myslím to úprimne.“

Pochybujem však, že Dominika počúva, čo jej vravím. V tomto období počúva len svoje egocentrické vnútro, a tak len znechutene odfrkne: „No jasné,“ a zabuchne dvere na svojej izbe, na ktorej má nápis: „Zákaz vstupu osobám mladším ako štrnásť rokov a starším ako osemnásť.“

Aj tentoraz, samozrejme, ignorujem provokačnú tabuľku a potichu vojdem do izby.

„Dobré ráno,“ pokúsim sa prihovoriť Dominike tichým a pokojným hlasom.

„Ešte nie,“ zamrmle moja dcéra podráždene ešte so zatvorenými očami a na zdôraznenie svojho tvrdenia si pretiahne prikrývku cez hlavu.

Zhlboka sa nadýchnem, nežne odtiahnem prikrývku a stále pomerne tichým hlasom, aj keď s náznakom podráždenia, sa jej opäť prihovorím: „Je najvyšší čas vstávať. Inak nestihneme prísť načas,“ uvediem rozumné argumenty.

Dominika na mňa pozrie spod privretých viečok a aj cez tie malé priezory vidím nenávisťne šľahajúce blesky. „Bože, nenávidím školu, nenávidím vstávanie!“

„S tým ti, bohužiaľ, nepomôžem. Sťažuj sa u našich zákonodarcov. To oni uzákonili povinnú školskú dochádzku,“ odvrknem a vzápätí si uvedomím, že opäť používam sarkastický tón, ktorý moja dcéra z duše nenávidí.

Dominika otvorí oči a pozrie na mňa s už neskrývaným pohrdaním: „No jasné, zase tie tvoje múdrosti,“ zamumle potichu. Nie však dosť potichu, aby som to nepočula.

Odignorujem drzú poznámku svojej dcéry, otočím sa na päte a s pokazenou náladou odchádzam z detskej izby.

Pozriem na hodinky a zistím, že mám menej ako dvadsať minút na raňajky, urobenie mejkapu, oblečenie a vyhnanie

celej rodiny z teplého pohodlia domova do nehostinných a studených áut, ktoré ich dovezú na miesta, ktoré z duše nenávidia. Bleskovým, selektívnym spôsobom určujem priority a hneď mi je jasné, že raňajky nestihnem a dnešný mejkap by sa dal v ženských časopisoch nazvať ako jemný, denný a nenápadný, jedným slovom odfláknutý. Rýchlo si hodím do kabelky jogurt a v duchu si opäť pomyslím, že na tento zvyk určite raz doplatím, a snažím sa potlačiť predstavu, ako sa mi hustá biela hmota rozlieva po záhyboch mojej peňaženky, obalu na doklady, malej kozmetickej taštičky a ostatnom prepotrebnom vybavení mojej kabelky. Samozrejme, že sa nevrátim, nevyberiem jogurt a nevložím ho do mikroténového vrečka, kde by sa jeho obal mohol bezpečne poškodiť. Na také niečo, prirodzene, nemám čas. Oblečiem si svetlohnedé nohavice a čierny rolák, z vešiaka schmatnem sveter v tmavšom odtieni ako nohavice a vlasy si nacvičeným pohybom skrútim do strapatého uzla a pripnem sponou.

„Dominika, nezabudni si desiatu!“ začnem s vydávaním obvyklých ranných pokynov.

„Bože, mami!“ Dominika prevráti oči, no vidím, že sa z chodby, obutá v zablatených topánkach, vráti do kuchyne a do tašky si hodí pripravenú desiatu. Je mi jasné, že by nikdy nepriznala, že bez môjho upozornenia by ju určite nechala doma, a tak celú situáciu nekomentujem.

„Zoberieš Miška?“ spýtam sa manžela, ktorý sa pokojným tempom pohybuje po kuchyni, oblečený v pyžame a očividne neučesaný a tiež neumytý.

Milan zazíva a pozrie na mňa očami smutného psíka. „Miláčik, nehnevaj sa, ale ja sa asi nestihnem načas vychystať. Môžeš ho zobrať?“

„Miláčik, mal si skôr vstať,“ neodpustím si sarkastický tón a vo vnútri mnou lomcuje hnev.

Milan však akoby nemal senzory, ktoré dokážu zaznamenať moju náladu a zmeny v nej, a tak len s úsmevom od ucha k uchu podíde ku mne a pokúsi sa ma objasť a pobozkať. Rýchlo sa odtiahnem a otočím hlavu, aby som sa vyhla jeho demonštratívne prejavu lásky, a ignorujúc jeho vtieravú blízkosť zakričím na syna tónom, ktorý by som bez hanby mohla zaradiť do trojčiarkovej oktávy: „Miško, ponáhľaj sa! Ideš s nami!“

„Michaela, preboha!“ zaúpia môj manžel. „Musíš hneď zrána používať ten svoj vycibrený hlas?“

„Skúsím naňho nabudúce zašepkať,“ odvrknem podráždene, v duchu však musím uznať, že ma zlomyseľne potešila jeho nevôľa. Som rada, že som ho svojím krikom prebrala z ranného sladkého ničnerobenia.

„Uvidíme sa večer?“ prejde Milan opäť k veselému tónu a do svojej otázky dá aj nádych zmyselnosti a očakávania.

Našťastie som otočená chrbtom a práve si obliekam kabát, tak nevidí, ako prevrátim očami. „Idem na konferenciu. Zabudol si? Vravela som ti to už pred dvoma týždňami,“ pripomínam mu.

„Vážne? Nejakto mi to vypadlo,“ odvetí prekvapene, akoby túto informáciu počul prvýkrát. „Budeš tam aj cez noc?“

„Budem tam dve noci,“ vzdychnem otrávene, a kým debatujem s manželom, podám vetrovky obidvom deťom, Miškovi pridám aj čapicu. „Je to dvojdnová konferencia v Žiline, takže dochádzať by bolo dosť nepraktické,“ poviem a v mojom hlase opäť zaznie sarkastický podtón. Dnes poobede idem rovno z roboty a v stredu neskoro večer alebo v noci sa vrátim.“

„Mám ísť po deti?“

„Zajtra po Miška na tréning a ráno ich oboch zaviezť,“ vydávam logistické príkazy. Potom zamyslene dodám: „No, alebo to môže byť práve ten zlomový moment, keď sa naše deti začnú samostatne presúvať za svojimi povinnosťami a tiež zábavou a my im prestaneme robiť taxikárov, vlastne otrokov, pretože taxikári dostanú za odvoz zaplatené...“

„No...“ zamyslí sa Milan, „večer je už skoro tma a mestská chodí všelijako. Nie je to bohviečo čakať polhodinu na zastávke,“ opisuje situáciu, ktorú nezažil bezmála desať rokov. „Radšej ich odveziem,“ povie rozhodne a zavrhne tak môj skvelý výchovný úmysel.

„Ako chceš,“ poviem rezignovane, na líce mu vtisnem letný bozk a medzi dverami rýchlo dodám: „Uvidíme sa v stredu v noci.“

Kým kľučkujem medzi výmoľmi, ktoré sa objavili na tých istých miestach ako minulú zimu a, samozrejme, sa vďaka kvalitnej práci firiem, ktoré ich spravujú a ktoré potrebujú každoročne štátne a komunálne zákazky, objavia aj budúci rok, vydávam deťom posledné pokyny na prežitie počas jej neprítomnosti.

Miško prikyvuje a z Dominikinho otráveného pohľadu mi nie je jasné, či si niektorú z mojich dobre mienených rád zoberie k srdcu. Až pri škole zistím, že má v ušiach slúchadlá, a môj príhovor jej vytváral len obrazovú kulisu k niektorej z obľúbených a pre mňa nepočúvatelných pesničiek.

Miška vysadím prvého. Kým vystúpi, zo zadného sedadla si ma pritiahne a trochu neobratne ma pobožká na líce. „Dávaj si pozor,“ pošepnem mu a srdce mi zaplaví taký obrovský príval lásky, až mám pocit, že ma zadusí. Miško sa ešte stále nehanbí za prejavy lásky, ktoré sa snažím, vzhľadom na jeho vek, na verejnosti obmedziť na minimum.

Keď vysadím Dominiku pred školou, je niekoľko minút pred ôsmou. Nechcem ju poháňať, lebo viem, že to nemá rada, a tak jej len pošepnem rovnakú vetu ako synovi. Vyťahne si jedno slúchadlo z ucha, nie som si však istá, že zaregistrovala moje želanie, a tak zopakujem: „Dávaj si pozor.“

Niečo zamumle. Môže to byť: „Aj ty,“ ale rovnako aj: „Trhni si.“ A tak si vyberiem prvú možnosť. Chcem jej zakývať, no neobzrie sa, a tak sa odrazím od obrubníka a ponáhľam sa do kancelárie napriek tomu, že mi je jasné, že budem meškať.

2. kapitola

Kým som vyrazila na cestu, čakalo ma ešte veľa administratívnej práce, ktorú som odkladala už zopár dní. Keby ma nevyrušilo pätnásť telefonátov, možno by som ju aj dokončila. Napokon som hodila do tašky notebook, zápisník a povedala si, že počas konferencie si určite nájdem čas odpovedať na niekoľko najnevyhnutnejších mailov, a vyrazila som na cestu.

Keď som dorazila pred hotel, parkovisko bolo temer plné. Rýchlo som zaparkovala svoje auto na prázdne miesto, ktoré vedľajší nemožný šofér s galantskou značkou obmedzil na taký úzky priestor, že som ledva vystúpila. Vzala som si všetky veci a ubytovala sa. Izba bola veľká s manželskou posteľou a komfortnou vaňou. Zariadenie a dizajn boli moderné a pekné, napriek tomu však vyžarovali zvyčajný chlad hotelových izieb, navlas podobných jedna druhej a dokonale anonymných. Akoby hostom pripomínali, že tu nie sú doma. Napustila som si vaňu a s pôžitkom vklzla do teplej

vody. Namydlila som sa, až keď som začala pociťovať, že voda chladne, vyšla som von a dôkladne som si vydrhla pokožku mäkkým uterákom. Spravila som si veľmi jemný mejkap, obliekla si džínsy a tričko, a len s kartičkou od izby a mobilom som sa vybrala na večeru do hotelovej reštaurácie.

Jedáleň bola skoro plná, len niekoľko menších stolov pre dve osoby zostalo voľných. Vybrala som si miesto pri okne, objednala si cestoviny s hríbovou omáčkou a pohár bieleho vína, a kým som čakala na jedlo, zasnene som pozerala do okna. Vďaka množstvu svetiel v reštaurácii, ktoré sa odrážali v tmavých sklách, som síce nevedela preniknúť do nočného sveta za oknami, zato som však mohla nerušene pozorovať návštevníkov reštaurácie, ktorí sedeli v mojom zornom uhle.

Pri vedľajšom stole sedela šesťčlenná, dosť hlučná skupina, ktorá sa zjavne veľmi dobre zabávala. Pokúšala som sa ignorovať ich spontánne výbuchy smiechu, moja zvedavosť však bola silnejšia a viackrát som sa pristihla pri tom, ako naťahujem uši, aby som zachytila tému ich rozhovoru. Zvyčajne som však nezachytila pointu, čo ma neskutočne dráždilo.

„Neprisadnete si?“ prekvapil ma náhle hlas od vedľajšieho stola.

Strhla som sa a tvár mi zalial náhly rumenec ako dieťaťu, ktoré pristihnú pri niečom nekalom. „Nie... ďakujem,“ zahabkala som, klopiac pri tom oči. „Čakám na jedlo,“ rýchlo som dodala, aby som ospravedlnila svoju nezdvorilosť.

„Môžete čakať aj s nami,“ nedal sa odbiť muž, ktorý sa mi prihovoral. „Sľubujem, že už nebudeme hovoriť sprosté vtipy.“

Vzdychla som si sklamane: „A ja som sa práve na tie tešila.“

Pozrel na mňa pobavene a v očiach sa mu šibalsky zablýskalo. „No možno sa nájdu ešte nejaké o blondínkach.“

Uškrnula som sa, prstami si prečesala plavé vlasy, naklonila sa k nemu a spiklenecky som zašepkala: „Vraj je to všetko pravda.“

Rozosmial sa na plné hrdlo, pritiahol voľnú stoličku k ich stolu a zdvorilo mi podal ruku. Musela som uznať, že to na mňa zapôsobilo. Kým som si presadala, rýchlo som si ho obzrela. Mohol byť asi taký starý ako ja, aj keď v hádanií veku som nebola žiaden expert. Krátke gaštanové vlasy mal na spánkoch jemne popretkávané šedinami a okolo tmavohnedých očí mal zopár vrások, ktoré dodávali jeho pohľadu dávku šibalstva. Výrazný nos dodával jeho tvári mužnosť a mäkké pery sa neustále vlnili v pobavenom úsmeve. Páčil sa mi.

„Jéj, ale ja som si už objednala víno,“ neskoro som zaregistrovala, ako nalial do prázdneho pohára a prisunul ho ku mne.

„To zvládnete,“ mávol rukou nad mojimi protestmi.

„Chcete ma opiť?“ spýtala som sa a v mojom hlase zaznelo viac koketnosti, ako by som chcela.

Pobavene nadvihol obočie. „Vy ste ma hneď odhalili!“ skríkol dramaticky. „Teraz budem musieť to vaše víno vypiť, čo sa určite podpíše na mojom zdraví.“

Rozosmiala som sa. „To by som si nikdy neodpustila,“ zaskontrovala som mu a pritiahla som si k sebe aj druhý pohár, ktorý priniesol čašník.

Všetci prítomní sa mi predstavili, zapamätala som si však len meno muža, ktorý ma oslovil. Volal sa Adam. Už po chvíli druhej debaty pri stole som musela uznať, že je to naozaj charizmatická bytosť. Strhával na seba pozornosť

celej spoločnosti, dokázal neustále baviť svoje okolie vtípmi, veselými príhodami a zábavnými poznámkami.

„Ďakujem za príjemnú spoločnosť,“ zdvihla som sa od stola pred polnocou a nenápadne som sa musela oprieť o operadlo stoličky, lebo sa mi zatočila hlava. Rozmýšľala som, kedy som prestala počítat poháre s vínom, ktoré mi čašník nosil už automaticky. „Ale môj organizmus si vyžaduje aspoň pár hodín spánku.“

„Pár sú dve. Aspoň tak nás to učili tuším v druhej triede na základnej,“ okamžite zareagoval Adam. „Takže ak dobre počítam, máme pred sebou ešte pekných pár hodín bujarej zábavy.“

„Zdá sa, že vy určite,“ rozosmiala som sa. „Ale ja naozaj musím ísť spať,“ nedala som sa.

Pozrel na mňa dokonalým psím pohľadom. „Ešte nechodte.“ Jeho hlas znel neodolateľne prosebne, že som mala naozaj čo robiť, aby som odolala a neposadila sa naspäť na stoličku.

„Verte, že mi bolo s vami naozaj veľmi príjemne,“ skonštatovala som úprimne, „ale naozaj musím...“

Skôr ako som stihla odísť, chytil ma Adam za ruku. „Ale musíte nám sľúbiť, že zajtra nám nedáte košom a večer sa k nám opäť pridáte.“

„Rada,“ odvetila som rýchlejšie, ako sa na dámu patrí.

Adamovi sa rozžiarila tvár, akoby som mu oznámila, že vyhral v športke. „Odprevaďm vás,“ navrhol a skôr ako som stihla zareagovať, mi celkom prirodzene položil ruku na pás a odviedol ma k výťahu.

„Dobrá noc,“ povedal a slušne ma pobožkal na obe líca ako starú známu. A ja som musela uznať, že sa naozaj cítim ako jeho stará známa a bolo to veľmi príjemné.

„Aj vám dobrú,“ usmiala som sa. „Aj keď asi krátku,“ dodala som skôr, ako sa zavreli dvere výtahu. Ešte medzi škárou zatvárajúcich sa oceľových dverí som zazrela jeho uprený pohľad a mierne vykrútené kútiky úst.

Ráno som mala čo robiť, aby som zatrela tmavé kruhy pod očami, ktoré sa mi tam vytvorili od nedostatku spánku a prebytku vína. Zo skrine som vytiahla tmavú sukňu a bielu blúzku, a keď som sa obliekla, v zrkadle som spokojne zhodnotila svoj konzervatívny vzhľad. Vlasy som si zopla jednoduchou sponou a pri odchode som na seba kvapla ešte zopár kvapiek parfumu a ústa som si pretrela jemným rúžom.

Konferenčná miestnosť bola už plná, a tak som si sadla do predposledného radu. Kým prišiel na rad prvý prednášajúci, stihla som si ešte naliať kávu a pohodlne sa usadiť.

„Nestihol som si naliať kávu. Podelíte sa so mnou?“ ozval sa šepot a na stoličke vedľa mňa pristál Adam. „Zachránite mi tým život,“ dodal a zatváril sa tak prosebne, že mi nezostávalo nič iné, ako mu posunúť po stole plastový pohárik s kávou.

S pôžitkom si odpil. „Viete, čo sa hovorí u Indiánov?“ pošepkal mi do ucha. Keď sa ku mne naklonil, zacítila som intenzívnu a veľmi príjemnú vôňu jeho parfumu. „Že keď zachránite niekomu život, tak vám až do smrti patrí,“ dokončil rýchlo.

Bez toho, aby som odtrhla zrak od prednášajúceho, som sa naklonila k Adamovi a zašepkala mu: „Ešteže nežijeme v prérii.“

„Vy ste aká cynická,“ uškrnul sa Adam.

„Vy ste aký vzťahovačný,“ nedala som sa. Hoci som sa nepozerala priamo naňho, periférne som videla, ako sa uškŕňa a pobavene krúti hlavou.

Asi dve minúty ticho sedel a zdalo sa, že počúva prednášajúceho. Potom sa však opäť naklonil ku mne: „Bavia vás tie nezmysly?“

„Možno sa dozviem niečo nové,“ povedala som dosť neisto. Prednášajúci totiž hovoril na tému, ktorá bola novinkou zhruba pred pätnástimi rokmi.

Adam pokrútil hlavou: „Ale hovno, ten somár zaspal dobu.“

Rýchlo som si dala pred ústa ruku a na poslednú chvíľu som potlačila chichot.

„Zmiznime odtiaľto!“ navrhol.

Pohoršene som naňho pozrela, nenachádzajúc slov.

„Je zbytočné čakať do prestávky,“ nedal sa odbiť.

Zamračila som sa. „Som tu pracovne. Vyslala ma sem firma, aby som sa dozvedela niečo nové.“

Prevrátil očami. „Tu sa nič nové nedozviete,“ odvetil. „Ale keď na tom trváte, túto prednášku vám dokončím po ceste.“ Chvatne sa pozrel do programu. „Zvládnem aj druhú,“ dodal.

„Ó, niekto je tu odborník na všetko,“ odvrkla som sarkasticky.

„Títo prednášajúci sú tu každý rok s tou istou prednáškou,“ nedal sa. „Minule som pozorne počúval a mám celkom dobrú pamäť,“ dodal. „Tak idete?“

Zaváhala som.

„Naozaj o nič neprídete,“ presviedčal ma.

„Kam mám ísť?“ spýtala som sa váhavo.

Uškrnul sa, lebo mu bolo jasné, že ma zlomil. „Na oveľa krajšie miesto,“ žmurkol.

Ešte som rozmyšľala, avšak obom nám bolo jasné, že len naťahujem čas.

„Chodte prvý!“ navrhla som.

Oči mu veselo zažiarili. „Okej, prikrčte sa!“ povedal, chytil ma za ruku a rýchlo ma vyviedol z plnej konferenčnej sály. Akokoľvek nenápadne sme sa snažili pôsobiť, upúťali sme pozornosť mnohých párov očí a ja som zachytila aj niekoľko pohoršených pohľadov.

„Kam ideme?“ spýtala som sa, keď ma Adam zaviedol na hotelové parkovisko a pridržal mi dvere na jeho aute. Predtým ma ešte prinútil vybehnúť do izby, vziať si kabát a ja som ho bez reptania poslúchla.

„To je prekvapenie,“ odvetil s náznakom tajomnosti v hlase.

Zaváhala som. „Poznám vás zopár hodín, neviem, či je vhodné, aby som ku vám nasadla do auta a nechala sa prekvapovať.“

„Keďže nás videlo viac ako dvesto ľudí odchádzať spolu, bude teraz dosť ťažké zavraždiť vás a pohodiť pri ceste,“ odvetil a vážne sa zamračil.

Rozosmiala som sa, čo považoval za súhlas, keďže si sadol za volant a naštartoval.

„Vyzeráte ako žena, ktorá má celkom rada adrenalín,“ poznamenal.

„Myslela som si, že ste stomatológ a nie psychológ,“ odvetila som.

„Vy ste pekne štipľavá,“ poznamenal pobavene, bez náznaku hnevu. „Psychoanalýza je moje tajné hoby,“ dodal.

„No asi sa držte radšej svojho zubárskeho umenia, lebo psychoanalýza vám veľmi nejde,“ opäť som si neodpustila sarkastickú poznámku. Adamovo šibalstvo ma k tomu priam vyzývalo. „Adrenalínovú zábavu príliš nemusím, myslím, že jeho hladinu mi bez problémov dokážu zdvihnúť moje decká.“

„Tipujem, že ste už dávno žiadne dobrodružstvo nezažili, tak ste už zabudli, ako ho máte rada,“ nevzdával sa bez boja.

„Pán psychológ-amatér, dúfam, že ma neberiete na strelnicu alebo skákať bungee jumping,“ začala som sa obávať.

Uškrnul sa. „Hovoril som, aby ste sa nechali prekvapiť.“

Vzdychla som si. „Budem dúfať, že to bude príjemné prekvapenie.“

3. kapitola

Chvíľu sme sa mlčky viezli, až napokon Adam zastal pred menším supermarketom.

„O dve minúty som späť, počkajte tu, prosím, na mňa,“ povedal a vystúpil. Napokon sa nahol cez bočné okno do auta a vytiahol kľúč: „No, až tak dobre sa nepoznáme,“ poznamenal a žmurkol na mňa.

Pokúsila som sa o nahnevaný výraz, keď však odstúpil od auta, schuti som sa rozosmiala.

Vrátil sa s papierovou taškou, ktorú s tajomným výrazom položil na zadné sedadlo tak, aby som nevidela jej obsah.

„Čo ste boli kúpiť?“ pokúsila som vyzvedieť.

Prižmúril oči. „Plastové vrecia, deku, gumené rukavice...“ odvetil.

„Veľmi vtipné,“ odvetila som tváriac sa namrzene.

„Som vtipný chlapík,“ uškrnul sa.

„No hlavne, že si to myslíte vy,“ odvrkla som so sarkastickým tónom.

Pokrútil hlavou. „Áááale, zase ten váš sarkazmus... Páči sa mi,“ dodal a šibol po mne po pohľadom.